

Τζουμέρκα

Συρράκο - Καλαρρύτες

Κείμενο:

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ-ΔΑΚΤΥΛΙΔΗ

εκινήσαμε Παρασκευή, 33 καλοί φίλοι, παλιοί συνταξιδώτες, Ξαναβρεθήκαμε, αγκαλιαστή και με και άρχισε κι αυτή η εκδρομή μας, με πολύ κέφι, χαρά και διάθεση για τριήμερο ξέδωμα. Μετά από μια ώρα δρόμο άρχισαν και τα κεράσματα. Καθεστώς πια στις εκδρομές μας! Τα τυροπιτάκια της Πόπης, σταφίδες, αμύδαλα από τη Λένα, γκοφρέτες από το Νίκο και άλλα. Λίγο πριν την Πάτρα άρχισε και ο χορός μέσα στο πούλμαν. «Πιτσιρίκα, πιτσιρίκα...» τραγουδάμε. Και η Πόπη, γελαστή, γεμίζει το πούλμαν με το χορό της και ξεσηκώνει την Εύη, τη Λίτσα και το Μιχαλάκι. Τα παλαμάκια δίνουν και παίρνουν. Στο διάδρομο σηκώνεται και ο Στέλιος. «Συννεφάκια του αέρα πάτε οπουδήποτε.....» λέει το τραγούδι. Σαν κι αυτή την παρέα που πάει παντού. Γυρίζει, βλέπει, χορεύει, τρώει, πίνει, γλεντάει και ξεδίνει.

Περάσαμε τη γέφυρα του Ρίου. Εντυπωσιακή πάντα και μεγαλοπρεπή! Ο Κορινθιακός είναι κυματώδης, ασπρίζουν τα προβατάκια στα νεφά του. Στο πούλμαν εμφανίζεται το σίπουρο, δώρο της Λίτσας

για την Όλγα. Σταματάμε στην Κλεισούρα για μεσημεριανό. Ωραίο μέρος! Είναι ένα από τα μέρη που δίδαξε και περπάτησε ο Κοσμάς ο Αιτωλός. Γι' αυτό και το άγαλμά του. Είναι και το μέρος, όπου έγιναν μάχες στον εμφύλιο, γι' αυτό και οι μεγάλοι άσπροι πέτρινοι σταυροί γύρω. Εκεί στρώθηκε το μεσημεριανό τραπέζι. Δύσκολο να περιγράψουμε τα τόσα εδέσματα που είχαν ετοιμαστεί. Τυρόπιτες διάφορες, κολοκυθόπιτες, κεφτεδάκια Καίτης, κεφτεδάκια Πόπης, γαύρος Πόπης, λυχναράκια Σύλας, παστίσια, σουφλέ, σαλάτες, φρατζόλες ψωμί και για επιδόρπιο ένα υπέροχο σιροπιαστό σάμαλι.

Φτάνουμε στην Άρτα. Γίνεται η καθιερωμένη στάση στο γεφύρι της που είναι έμβλημα της πόλης. Βρίσκεται στην είσοδό της, γεφυρώνει τον Αραχθό και έχει τέσσερα τόξα και καμάρες. Είναι το γεφύρι που θυμίζει το δημοτικό τραγούδι, την παραλογή «45 μάστορες...» και τη θυσία της γυναίκας. - Περπατήσαμε το γεφύρι στην Άρτα. Μπήκαμε στο μικρό μουσείο του γεφυριού. Το κτίριο ήταν τουρκικό φυλάκιο. Εδώ οι Τούρκοι έπαιρναν τους φόρους από τους ντόπιους. Στον πάνω όροφο ήταν στημένα παλιά καταστήματα, με τα παλιά επαγγέλματα. «Πλατεία μονοπώλου» έγραφε η ταμπέλα και γύρω ήταν το αποστακτήριο, το χαλκουργείο, το υποδηματοποιείο, το καφενείο κα.

Ταξιδεύουμε βόρεια προς τη Ροδαυγή. Το μέρος καταπράτινο! Καστανίές, μηλιές, καρυδιές, πλατάνια. Τα χωριά πανέμορφα με θέα κάτω τον Αραχθό. Ο ποταμός, φιδωτός τρέχει στο κάμπτο, αλλού φαρδαίνει και αλλού στενεύει, αλλού γαλάζιος, γεμάτος νερό και αλλού γκρίζος, στεγνός, αμμώδης. Ταξιδεύουμε δίπλα του, τον θαυμάζουμε από ψηλά.

Υστερά σταματήσαμε στο γεφύρι της Πλάκας. Μονότοξο γεφύρι, το πρώτο στα Βαλκάνια, το τρίτο στην Ευρώπη. 61 μέτρα μήκος και 21 μέτρα ύψος. Ένα αρχιτεκτονικό θαύμα! Πελώριο, αέρινο, καρπός του μόχθου ντόπιων μαστόρων. Το έκτισε το 1866 ο πρωτομάστορας Κωνσταντίνος Μπέκας. Εδώ έγινε και η συνθήκη ανακωχής, ανάμεσα στον ΕΔΕΣ και τον ΕΛΑΣ, η γνωστή συμφωνία της Πλάκας.

Επιστρέφουμε στο πούλμαν. Η Πόπη μάς περιμένει με τα χέρια ανοικτά και μοιράζει κομμάτια τυρόπιτας. Και πάσω της η Άρτεμις με ένα κουτί σπιτικό χαλβά. Δεν μπορεί να πιστέψει κανείς τι τρώμε. Και έχουμε και γεύμα που μας περιμένει το βράδυ.

Συνεχίζουμε για τα Τζουμέρκα. Η λέξη σημαίνει απότομη κορφή. Λέγονται και Αθαμανικά όρη. Έχουν πέντε κορφές, άφθονα τρεχούμενα νερά και 47 χωριά, τα Τζουμερκοχώρια (Βουλγαρέλι, Μελισσουργόι, Καταρράκτης, Άγαντα, Πράμαντα, Συρράκο, Καλαρρύτες και άλλα). Η περιοχή είναι εθνικό πάρκο. Το κεφαλοχώρι είναι τα Πράμαντα. Η πιο ψηλή κορφή είναι η Στρογγούλα. Κοντά στα Πράμαντα βρίσκεται το σπήλαιο της Ανεμότρυπας.

Πηγαίνουμε προς τα Πράμαντα. Η διαδρομή είναι μοναδική. Έλατα και ανάμεσά τους κόκκινοι θάμνοι

Χρώματα φθινοπωρινά και πάνω ψηλά, λουσμένες στον αιγαίνευματινό ήλιο, οι γυμνές μυτερές κορφές των Τζουμέρκων. Θαυμάσιο σκηνικό!

Περνάμε τα Άγαντα και τα Πράμαντα. Οι στροφές είναι πολλές στο δρόμο. Ο ήλιος δύει. Κατευθυνόμαστε προς το Τσόπελα. Έναν μικρό οικισμό σε 2 χλιδιμέτρα απόσταση από τα Πράμαντα. Το ξενοδοχείο μας είναι ένας καινούριος πανέμορφος ξενώνας, μέσα στα έλατα, σε ένα περιβάλλον εξαιρετικής ορεινής ομορφιάς. Το αγκαλιάζουν γύρω τα βουνά. Το λένε «Ανάβαση». Έχει πισίνα και σάουνα και ένα όμορφο σαλόνι, ντυμένο με ποταμίσια πέτρα, με μεγάλο τζάκι και τζαμποτό τοίχο. Κάθεσαι δίπλα στις φλόγες και νομίζεις πως είσαι μέσα στα έλατα, μικρά-μεγάλα, ψηλά, φουντωτά και καταπράσινα. Ο ιδιοκτήτης, ο Άγγελος και η Κωνσταντίνα, ζεστοί και φιλόξενοι. Μας προσφέρουν ένα πλούσιο βραδινό φαγητό. Ωραίο το τυρί, η χορτόπιτα, η σαλάτα σε ξύλινες γαβάθες, το μοσχαράκι και το σπιτικό γλυκό για επιδόρπιο. Και ακολούθησε γλέντι. Η αρχηγός δεν πάει ποτέ εκδρομή χωρίς χορό και γλέντι. Τρία νέα παιδιά αποτελούσαν την ορχήστρα. Ο Γιάννης 17 χρονών, μπουζούκι, η Αμαλία 15 χρονών, τουμπελέκι και τραγούδι και ο Χρήστος 20 χρ-

νών, κιθάρα. Τα παιδιά έπαιζαν θαυμάσια τραγούδια που ταιριάζουν στο μπουζούκι. Στο τέλος έπαιξαν το ηπειρώτικο «παπαδιάνικο», γνωστό από τον Τάσο Χαλκιά που κελαδάσει με το κλαρίνο του.

Ξυπνάμε πρωί του Σαββάτου στον Τσόπελα. Κάποιοι έχουν ήδη περπατήσει στο χωριό. (Το χωριουδάκι Τσόπελας έχει την εκκλησία του, την πλατεία του, τον καφενέ του και 2 ξενώνες, την «Ανάβαση», που μένουμε εμείς και το «Ξενείον» που μένει ο Νίκος, η Σούλα και η Μαρία).

Το πρωϊνό στην «Ανάβαση» ήταν σπιτικό, ηπειρώτικο. Η Κωνσταντίνα και ο Άγγελος μας τρέλαναν με τα καλούδια που μας ετοίμασαν. Αλευρόπιτα ζεστή, μπουγάτσα σπιτική, τηγανίτες με τυρί, πάστα φλόρα με σπιτική μαρμελάδα, τυριά και γιαούρτι ντόπια, ομελέτα και μανιτάρια με τυρί. Για βραδινό επιδόρπιο μας ετοίμαζαν καρυδόπιτα.

Ξεκινάμε την περιήγηση της ημέρας. Πάμε στο σπήλαιο της Ανεμότρυπας, που η Πόπη μας λέει πως το ανακάλυψαν το 1960 δύο νέοι. Είχαν εντολή να ερευνήσουν το μέρος που έβγαζε αέρα δροσερό. Το τουριστικά αξιοποιημένο τμήμα του είναι 250 μέτρα. Έχει τρία επίπεδα, τρεις λιμνούλες και πολλά σταλακτικά στολίδια.

Πηγαίνοντας για το σπήλαιο, σε δρόμο πολύ στενό στα Πράμαντα, μια διπλή νταλίκα μας έβαλε σε περιπέτεια. Και είχαμε το μικρό πούλμαν (μεγάλο πούλμαν δεν πάει σε τέτοια μέρη). Τα κατάφερε όμως ο οδηγός μας, ο Ανδρέας. Μικρός, 28 χρονών, αλλά θαυματουργός. Τον καταχειροκροτήσαμε.

Ο καιρός είναι ο καλύτερος. Στη νότια Ελλάδα κάνει κρύο. Ο ήλιος εδώ εκτυφλωτικός, ζεστός και η πρωινή ψύχρα σιγά-σιγά μειώνεται. Το τοπίο μαγευτικό. Πλαγιές και χαράδρες κατάφευτες με έλατα.

Το εισιτήριο στο σπήλαιο της Ανεμότρυπας είχε 4 ευρώ. Μέσα ειδίμευε εκατοντάδες λεπιδόπτερα. Στο τέλος της διαδρομής μας στο εσωτερικό του ήταν η αποκάλυψη. Η κόκκινη λίμνη με νερό και η βοή του καταρράκτη δυνατή! Εξω από το σπήλαιο, μικρό κατάστημα μας πρόσφερε βρασμένο τραχανά. Αγοράσαμε τραχανά με λαχανικά και τραχανά με τσουκνίδα. Πρώτη φορά τα έβλεπα. Τα ανακάλυψε η Ευγενία που πάντα κάνει «έρευνα αγοράς».

Γύρω μας οι κορφές των Τζουμέρκων. Ο Νίκος μας δείχνει την ψηλότερη και την πιο γνωστή, τη Στρογγούλα. Εξέχει, πανύψηλη και αγέρωχη. Τα μικρά χωριά μοιάζουν με αετοφωλιές, τα βουνά μεγαλοπρεπή. Πάμε για το Συρράκο. Η Πότη μας λέει πως χτίστηκε το 150 αιώνα, πως είναι διατηρητέος οικισμός και έχει πολλά μνημεία. Είναι η πατρίδα του ποιητή Κώστα Κρυστάλλη, του πολιτικού και πρωθυπουργού Ιωάννη Κωλέττη και του ποιητή Χρήστου Ζαλοκώστα.

Δίπλα μας ο Καλαρρύτικος ποταμός. Πλατάνια και νερά. Μαγειά! Ήλιος δυνατός και η Στρογγούλα ψηλά μέσα στα σύννεφα. Δρόμος δύσκολος, στενός μέσα στα βουνά. Κάτω γκρεμός. Στο βάθος χαμηλά το ποτάμι που διασχίζει το οροπέδιο (δεν έχει πολύ νερό). Και να μπροστά μας το Συρράκο και οι Καλαρρύτες απέναντι. Πέτρινα χωριά, αντικριστά, με πελώρια κτίσματα, αναπλαισιωμένα. Ανάμεσά τους η μεγάλη χαράδρα του Χρούσια, το φαράγγι, το Καλαρρύτικο. Οι φωτογραφίες δίνουν και παίρνουν. Εντυπωσιαστήκαμε!

Στο Συρράκο, μπήκαμε στον Άγιο Νικόλαο που είναι και προστάτης του ευπορίου εκτός από προστάτης της θάλασσας. Έμποροι ήταν οι Σύρρακιώτες στην αικήν του χωριού. Το πιο σημαντικό κειμήλιο στο ναό είναι ο χρυσοκέντητος επιτάφιος, δύρο του Σπυρίδωνα Μπαλατάζη, εμπόρου στη Ρωσία. Μεγάλη η ρώσικη επίδραση στο ναό. Το τέμπλο είναι ρωσικής τεχνοτροπίας, αλλά και ο γνακακώνιτρης. Ξεχωριστή η τριοδιάστατη εικόνα (Παναγία - Αγ. Σπυρίδωνας - Αγ. Νικόλαος). - Πήγαμε και στο μουσείο του Κρυστάλλη, το σπίτι του ποιητή. Ο Κ. Κρυστάλλης ήταν από πλούσια οικογένεια (έμπορος ο πατέρας του). Δούλεψε στην Αθήνα. Πέθανε 26 επών από φυματίωση. Το σπίτι του είναι σήμερα λαογραφικό μουσείο. Στην αυλή βλέπουμε την προτομή του και στη θύμησή μας έρχεται ο περίφημος στίχος του από το ποίημά του «στο Σταυράτσο» που δείχνει τον καιμό του και την αγάπη του για τα βουνά της ιδιαίτερης πατρίδας του. **«Παρακαλώ σε σταυράτε, για χαμηλώσου λίγο και δος μου τις φτερούγες σου και πάρε με μαζί σου, πάρε με απάνου στα βουνά, τι θα με φάσει ο κάμπτος».**

Μέσα στο μουσείο ειδίμευε τη Σύρρακιώτικη κάπα. (25.000 τέτοιες κάπες αγόρασε ο Ναπολέων για το στρατό του). Ειδίμευε και τη μηχανή του τσαγκάρη. Υπήρχαν δύο ειδών τσαγκάρηδες στο χωριό: άλλοι για τα τσαρούχια και άλλοι για τα ευρωπαϊκά παπούτσια. Υπήρχαν άλλωστε και δύο τάξεις, οι έμποροι και οι κτηνοτρόφοι και μίσος ανάμεσά τους. Το Συρράκο είχε 3500 κατοίκους το 1930. Σήμερα, το χειμώνα είναι νεκρό, το καλοκαίρι έχει 2500 ανθρώπους.

Το φαράγγι του Χρούσια ή Καλαρρύτικο

Με αρχηγό το Νίκο, έμπειρο ορειβάτη, η Σούλα, η Μαρία και εγώ κατεβήκαμε στο ποτάμι Χρούσια. Το μονοπάτι άρχιζε από το Συρράκο και κατέληγε στους Καλαρρύτες. Ήταν το παλιό μονοπάτι που ένωνε τα 2 βλαχοχώρια. Κατεβάντοντας, από ψηλά ακούγαμε το θύριο του νερού και βλέπαμε τους ογκώδεις, πελώριους βράχους στο φαράγγι, που σε μερικά σημεία στενεύει πολύ. Το νερό στο ποτάμι ήταν αρκετό γ' αυτή την εποχή. Οι νερόμυλοι ήταν ούμως ερειπωμένοι. Το τοπίο μαγευτικό! Σταματήσαμε για λίγο δίπλα στο νερό, να απολαύσουμε τα χρώματα και τους ήχους. Ύστερα το μονοπάτι γίνεται ανηφορικό, πολύ ανηφορικό. Ανεβήκαμε, ανεβήκαμε, ώστου πτάσαμε στο ύψος του Συρράκου, κριβώς απέναντι. Το βλέπαμε. Ήταν μια ζωγραφιά! Από εκεί και πέρα το μονοπάτι έγινε πιο βατό. Φάνηκαν τα πρώτα σπίτια. Φτάσαμε στους Καλαρρύτες! Περπατάγμει μιάμιση ώρα σ' έναν παραδεισένιο, άγριας ομορφιάς τόπο.

Φτάσαμε στην πλατεία του χωριού Καλαρρύτες, όπου το άγαλμα του πανεπιστημιακού Σπυρίδωνα Λάμπρου. Ένας ντόπιος μας είπε πως το 1821 αγωνίστηκε εδώ ο Τουρτούρης, συγγενής του Κωλέττη. Ύστερα είδαμε τις

βρύσες-γούρνες Γκούρα και τη βρύση Τρίφω. Ο άγιος Νικόλαος, η εκκλησία του χωριού είναι στο ψηλότερο σημείο με θέα κάτω στη χαράδρα. Στην πλατεία κοντά, τα μπέλα σε παντοπωλείο έγραφε «Δικαία χείρ» και ένα άλλο «Άκανθος», το αρχαίο δηλαδή όνομα του χωριού.

Περιμέναμε τους άλλους αρκετή ώρα. Είχαν μείνει στο Συρράκο. Επισκέφθηκαν το αρχοντικό της Ερμηνείας Φωτιάδου και είχαν κι ένα καλό ταξιδιούσι. Άργησαν να έρθουν με το πούλμαν στους Καλαρρύτες. Δύσκολος ο δρόμος, απόκρινο με το μέρος, πολλές και επικινδύνες στροφές.

Όλοι μαζί ήταμε καφέ και φάγματα καρδάκι και σταφύλι γλυκό στο τοπικό καφετεριανό, οβελιστήριο «Η άκανθος» του Ναπολέοντα Ζαγκλή, που παλιά μέσα είχε και το υποδηματοποιείον «η Στερεότης» του Δημητρίου Ζαγκλή. Στο δημοτικό σχολείο του χωριού, κλειστό σήμερα, αφού δεν υπάρχουν μαθητές, μας είπαν θα γίνει μουσείο αργυροχρυσοχοΐδας από τον Μπούλγκαρι, το γνωστό διεθνώς μεγαλοχρυσοχόδιο που οι πρόγονοί του γεννήθηκαν εδώ. Γιατί οι Καλαρρύτες, στα 1200 μέτρα υψόμετρο, ήταν η πατρίδα των πιο σπουδαίων ασημουργών, χρυσιών και ασημιτζήδων. Στο χωριό υπάρχουν σήμερα ξενώνες, ο ξενώνας Ναπολέοντα και ο ξενώνας Βογιάρου, καθώς και ο μύλος Ραφτάνη.

Πηγαίνουμε στη μονή Κηπίνας. Μας κάβει την ανάσα η θέα του μοναστηριού. Το άπαρτο καστρομονάστηρο είναι «ένα» με το βράχο. Η στέγη του είναι ο συμπαγής βράχος που σχηματίζει θόλο. Χτίστηκε το 1212 και είναι αφιερωμένο στην Κοίμηση. Πήρε το όνομά του από τους κήπους των μοναχών και έχει αγιογραφίες του 17ου αιώνα σε τρεις ζώνες. Στον πρόναο υπάρχει σπηλιά 240 μέτρα που δεν είναι επισκέψιμη. - Κατεβήκαμε στη μονή αργά-αργά και προσκυνήσαμε με δέος, συγκίνηση, σεβασμό και ευλάβεια.

Και τώρα στο πούλμαν αρχίζει ο τζερτζελές. Η Πότη και η Ρούλη δίνουν ρέστα στο ταϊφετέλι.

Περνάμε το Ματσούκι, τους Χρηστούς, μικρά χωριά και φτάνουμε στο ξενοδοχείο μας στην «Ανάβαση». Στο απομονωμένο του σαλόνι με το τζάκι και το τζάμπωτ, ακούγεται μια υπέροχη μουσική. Ξεκουραζόμαστε για λίγο παρατηρώντας το χώρο. Το ξύλο και ο χαλκός είναι τα υλικά που κυριαρχούν στο κτίριο. Πολλά γλυπτά γύρω μας είναι έργα του ντόπιου γλύπτη Γιώργου Ποιλύζου.

Το βραδινό μας φαγητό ακολούθησε γλέντι τρικούβερτο. Την επιψέλεια της μουσικής είχε ο Μιχάλης. Δεν σταμάτησαν να χορεύουν η Ράνια, ο Μιχάλης, η Έφη, η Φλώρα, η Τούλα, σαύπερ τσιφτετέλη η Ρούλη, ζεϊμπέκιο βαρύ η Ευγενία. Το αποκορύφωμα ήταν το σόλο της Πότης στο αγαπημένο της τραγούδι «Θα ζήσω ελεύθερο πουλί».

Η Σούλα, της μεγάλης οικογενείας «Καλαντζή» έλεγε πως «έπεισε το επίτεδο σ' αυτή την εκδρομή» αστειευόμενη βέβαια και με το αστείρευτο χιούμορ της. Και όταν τελείωσε το γλέντι, το κέφι, αμείωτο, εκφράστηκε με τραγούδι, στη σάλα του ξενοδοχείου, δίπλα στο τζάκι, στους καναπέδες και τις πολυθρόνες. Δεν παίζεται αυτή η παρέα!

Κυριακή, συννεφιά στα Τζουμέρκα. Το πρώι περιηγηθήκαμε στα Πράμαντα, το μεγαλύτερο Τζουμέρκοχώρι. Μπήκαμε στην Αγία Παρασκευή. Είχε λειτουργία. Λιγοστός ο κόσμος. Φωτογραφήσαμε το σχολείο του χωριού που λειτούργησε εξατάξιο, το 1954. Φωτογραφήσαμε και τη βρύση του Αράπτη. Οι πέτρινες βρύσες είναι πολλές σ' αυτά τα χωριά. Κάθε οικογένεια και βρύση. - Μεγάλο και ωραίο χωριό τα Πράμαντα, οργανωμένο, με τα μαγαζάκια του, τις ταβέρνες του και το μεγάλο τοίχο με ανάγλυφα τα επαγγέλματα του τόπου. - Από κει ταξιδέψαμε για το χωριό Καταρράκτες. Πολύ δύσκολος ο δρόμος, πολύ στενός. Κινδυνέψαμε και καταρράκτες δεν είδαμε: Νερό δεν υπήρχε. Τα χίονια στα βουνά έχουν λιώσει. Ο Γιώργος, ο ψηλός, βοηθούσε τον οδηγό μας στα δύσκολα σημεία.

Περάσαμε πάλι την πανέμορφη Ροδαυγή και να η έκπληξη! Η Πότη μάς μιλάει για την Κορονησία. Η Κορονησία νήσος, λέει, είναι ένα ψαροχώρι, με ψαροταβέρνες, την εκκλησία της Παναγίας Κορονησίας του 10ου αιώνα και το παρεκκλήσι του Αγίου Ονουφρίου, από τις παλαιότερες βυζαντινές εκκλησίες της Άρτας. - Η επίσκεψη είναι εκτός προγράμματος.

Και έτσι βγήκαμε στη Θάλασσα, στον Αμβρακικό και φτάσαμε στην Κορονησία. Η εκκλησία της Παναγίας στο λόφο, βυζαντινή, με θαυμάσιο κεραμοπλαστικό διάκοσμο εξωτερικά, πραγματική δαντέλα, είναι υπό επισκευή. Ανάψαμε το κερί μας απέναντι στον Άγιο Ονουφρίο, όπου βρίσκεται και ο τάφος του Αγίου που κοιμήθηκε το 1880 και θάφτηκε εδώ. Το εκκλησάκι έχει αισθετική και η εξωτερική μορφή του, η πέτρινη, έχει αλλοιωθεί.

Η λουρίδα που οδηγεί στην Κορονησία, ένας στενός βραχίονας στον Αμβρακικό με υδρόβια βλάστηση, ήταν ένας πανέμορφος βιότοπος, γεμάτος πουλιά, ερωδιούς και άσπρους κορμοράνους. Ήρεμο θαλασσινό τοπίο!!

Αφήσαμε την Κορονησία, περάσαμε το κάστρο της Άρτας, βγήκαμε από την πόλη και σταματήσαμε για φαγητό στο Μενίδι του Αμβρακικού. Όμορφο, παραθαλάσσιο τουριστικό θέρετρο! Η παρέα έφαγε θαλασσινά, γαρίδες και κουτσουμπάκι. Κάποιοι περιπάτησαν στην παραλία. Είχε ψύχρα. - Ανοιξε η πόρτα του πούλμαν. Και εμφανίζεται η Πότη με μια κούτα σιροπιαστό σαραγλί. Το φύλαγε για το τέλος. Απίστευτη!

Ταξιδεύουμε παραλιακά και φτάνουμε στην Αμφιλοχία, όμορφη και σ' αυτό το μουντό απογευματινό, όπως πάντα. Και τα νερά του Αμβρακικού καθρέφτη! Περάσαμε τη γέφυρα στο Ρίο. Τα καραβάκια πάνε κι' έρχονται ακόμη. Είναι πιο φτηνό το κόμιστρο από τα δίσδια της γέφυρας. Αφήσαμε το Νικόλα στην Πάτρα και συνεχίσαμε για Αθήνα.

Πόσα τοπία, πόσες εικόνες, πόσα λόγια, πόση διασκέδαση, πόσο γέλιο, πόση ευχαρίστηση και σ' αυτή την εκδρομή μας! Πόση ευγνωμοσύνη για την Πότη που μας ταξίδεψε άλλη μια φορά με το δικό της ξεχωριστό τρόπο και για τη συντροφιά όλη που κάνει αξέχαστες τις εκδρομές μας. Πόσα «ευχαριστώ» στο Νίκο που μας μαθαίνει να μιλάμε με τη φύση, τα μονοπάτια και τα βουνά. Και πόση αγάπη και θαυμασμός γι' αυτά τα βουνά, τα Τζουμέρκα, τα άγρια, τα σκληρά, τα περίφανα, αλλά τόσο οικεία, αγαπησιαρικά και φιλόξενα.

Μηνες στην ροή...
βάλε το υαγιά
στην ζωή!

οδηγητική & φυσαρμόνικη
επιβατική

Υπεύθυνος: Γιάννης Χολέβος www.kayakmetavasi.gr info@kayakmetavasi.gr τηλ. 6944 656 029

KAYAK (αρχαρίων, μέσου επιπέδου, προχωρητών, experts, playboat, ποτάμια στο εξωτερικό ω.)

ΣΧΟΛΕΙΟ ΔΙΑΖΩΣΗΣ αριθμών νερών
the Rescue 3 International

ΣΧΟΛΕΙΟ ΔΗΜΟΣΩΝ RAFTING
& πιστοποίησης της Διεθνούς
Ομοσπονδίας rafting